

תיק העור של המכשפה

לפני שנים רבות חיה אלמנה עם שלוש בנותיה. כאשר בעלה נפטר, חשבה שתמיד תוכל לחיות ברווחה, כי הוא השאיר לה תיק עור ארוך, מלא כסף וזהב. אך לא עברו ימים רבים אחרי מותו ומכשפה זקנה אחת באה לביתם וגנבה את תיק העור הארוך המלא כסף וזהב ועזבה את האזור, איש לא ידע לאן. אז מאותו היום האם ושלוש בנותיה היו עניות מאוד והיו צריכות לעמול קשה בכדי להתקיים.

כשהבת הגדולה התבגרה, היא אמרה לאמה: "אמא, אני עכשיו אישה צעירה ואני מתביישת לשבת כך בבית, ולא לעזור לא לעצמי ולא לך. אנא, הכיני לי שכמייה ואפי לי פיתה ואלך לחפש את עושרי."

האמא תפרה לה שכמייה ואפתה פיתה ושאלה האם היא רוצה את חצי הפיתה עם ברכתה של אמה או פיתה שלמה ללא ברכה.

הבת העדיפה פיתה שלמה ללא ברכה. היא לקחה אותה, אמרה רק שאם לא תחזור תוך שנה ויום אחד, סימן שהצלחה האירה לה פנים והיא חיה בעושר ואושר, והלכה. היא הלכה הלאה והלאה, והמשיכה ללכת רחוק יותר מאשר אוכל לומר לכם, ופי שניים רחוק יותר מאשר אתם יכולים לומר לי, עד שהגיעה לארץ זרה. שם ראתה בקתה קטנה בה חיה אישה זקנה.

האישה שאלה אותה לאן היא הולכת, והבת ענתה שהיא מחפשת את עושרה. אמרה הזקנה: "אולי תישארי איתי, כי אני זקוקה לעוזרת?" "ומה יהיה עלי לעשות?" שאלה ההיא.

"תצטרכי לרחוץ אותי ולהלביש אותי ולנקות את התנור; אבל בשום פנים ואופן אל תסתכלי לתוך הארובה." אמרה הזקנה. "טוב" הסכימה הבת.

ולמחרת, כשהאישה הזקנה קמה, היא רחצה אותה והלבישה אותה, וכשהזקנה יצאה היא ניקתה היטב את התנור. ואז חשבה שוודאי לא יזיק בכל זאת לציץ לתוך הארובה. וכך עשתה. ומה ראתה שם אם לא את תיק העור הארוך של אמה, מלא כסף וזהב. היא הורידה את התיק והתחילה לרוץ מהר בדרך חזרה הביתה.

היא לא הגיעה רחוק כשפגשה סוס רועה בשדה, וכשהסוס ראה אותה אמר: "סרקי אותי! הו סרקי אותי! כבר שבע שנים איש לא סרק אותי!" אך הנערה רק דחפה אותו הצידה והמשיכה בדרכה.

היא לא הלכה רחוק כשפגשה כבשה שאמרה: "אנא גזזי אותי! גזזי אותי! כבר שבע שנים לא גזזו אותי!" אך הנערה רק דחפה את הכבשה והלכה הלאה.

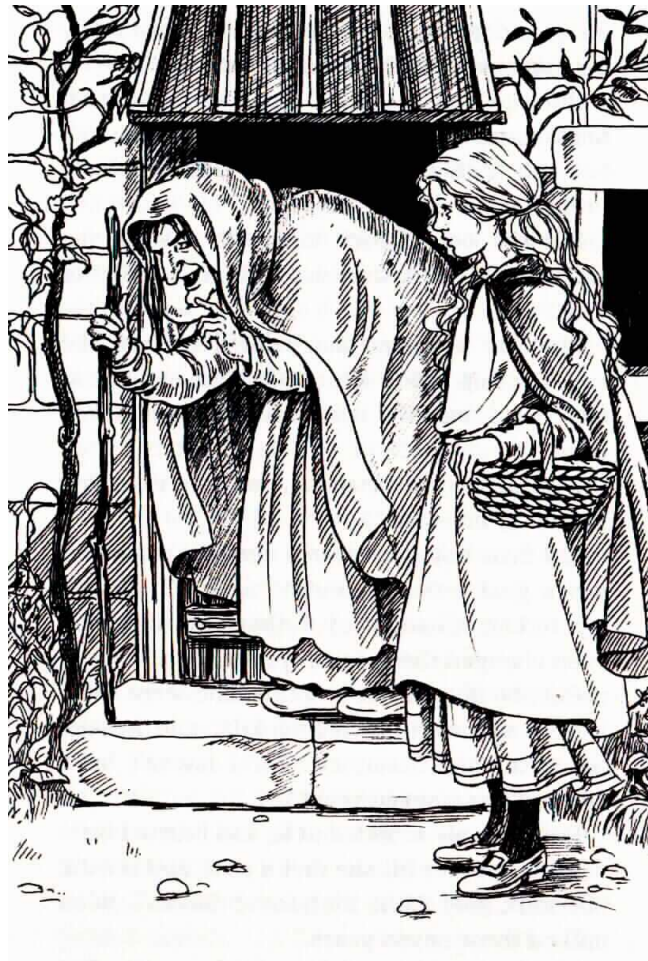
היא המשיכה כך עד שהגיע לכבשן סיד שאמר: "אנא נקי אותי, נקי אותי, כבר שבע שנים לא ניקו אותי!" אך היא רק הביטה הצידה והלכה הלאה.

היא עברה עוד כברת דרך כשפגשה פרה שאמרה: "חלבי אותי, אנא חלבי אותי! כבר שבע שנים לא חלבו אותי!" אך הנערה עברה לידה והלכה הלאה. ולפנות ערב היא הגיעה לטחנה שאמרה: "אנא סובבי אותי, סובבי אותי, כבר שבע שנים לא סובבו אותי!" אך הבת לא הגיבה לכל אלה נכנסה ונשכבה לישון אחרי הדלת, כשתיק העור הארוך מונח תחת ראשה.

כשהמכשפה הזקנה חזרה הביתה וראתה שהנערה איננה היא הסתכלה לתוך הארובה. כשראתה שהתיק נעלם התרגזה מאוד והתחילה לרדוף מהר אחרי הנערה.

היא הלכה עד שפגשה סוס רועה בשדה. שאלה אותו: "הו סוס יקירי, האם ראית נערה עם תיק העור הארוך שלי, ובו כל הכסף והזהב שהרווחתי כאשר שירתתי בחווה?"

אמר הסוס: "אכן, לא מזמן עברה כזו כאן."
אז היא המשיכה לרוץ ופגשה כבשה ושאלה: "כבשתי, כבשתי, האם ראית נערה עם תיק
העור הארוך שלי, ובו כל הכסף והזהב שהרווחתי כאשר שירתתי בחווה?"
והכבשה אמרה: "אכן, לא מזמן עברה כזו כאן."
אז היא המשיכה לרוץ וראתה כבשן ושאלה: "הו כבשן, האם ראית נערה עם תיק העור
הארוך שלי, ובו כל הכסף והזהב שהרווחתי כאשר שירתתי בחווה?"
והכבשן ענה: "אכן, לא מזמן עברה כזו כאן."
אז היא המשיכה לרוץ עד שפגשה פרה ושאלה: "הו פרה
האם ראית נערה עם תיק העור הארוך שלי, ובו כל הכסף והזהב שהרווחתי כאשר שירתתי
בחווה?"
והפרה אמרה: "אכן, לא מזמן עברה כזו כאן."
וכך המשיכה הזקנה עד שהגיעה לטחנה ושאלה: "האם ראית נערה עם תיק העור הארוך
שלי, ובו כל הכסף והזהב שהרווחתי כאשר שירתתי בחווה?"
והטחנה אמרה: "הנה היא ישנה כאן אחרי הדלת."
נכנסה המכשפה לטחנה, נגעה בנערה בשרביט הקסם שלה והפכה אותה לאבן לבנה. היא
לקחה את התיק על גבה וחזרה לביתה.

עברו שנה ויום אחרי שהבת הבכורה עזבה, וכאשר הבינו שהיא לא חוזרת קמה הבת השניה ואמרה: "אחותי לא חזרה וזה סימן שהיא הצליחה וחיה בעושר ואושר. אנא אמא, הכיני לי שכמייה ואפי לי פיתה ואני אלך לחפש את עושרי."

האמא תפרה לה שכמייה ואפתה פיתה ושאלה, האם היא רוצה את חצי הפיתה עם ברכתה של אמה או פיתה שלמה ללא ברכה.

הבת העדיפה פיתה שלמה ללא ברכה. היא לקחה אותה, אמרה רק שאם לא תחזור תוך שנה ויום אחד, סימן שהצלחה האירה לה פנים והיא חיה בעושר ואושר, והלכה.

היא הלכה הלאה והלאה, והמשיכה ללכת רחוק יותר מאשר אוכל לומר לכם, ופי שניים רחוק יותר מאשר אתם יכולים לומר לי, עד שהגיעה לארץ זרה. שם ראתה בקתה קטנה בה חיה אישה זקנה.

האישה שאלה אותה לאן היא הולכת, והבת ענתה שהיא מחפשת את עושרה.

אמרה הזקנה: "אולי תישארי איתי, כי אני זקוקה לעוזרת?"

"ומה יהיה עלי לעשות?" שאלה ההיא.

"תצטרכי לרחוץ אותי ולהלביש אותי ולנקות את התנור; אבל בשום פנים ואופן אל תסתכלי לתוך הארובה." אמרה הזקנה.

"טוב" הסכימה הבת.

ולמחרת, כשהאישה הזקנה קמה, היא רחצה אותה והלבישה אותה, וכשהזקנה יצאה היא ניקתה היטב את התנור. ואז חשבה שוודאי לא יזיק בכל זאת לציץ לתוך הארובה. וכך עשתה. ומה ראתה שם אם לא את תיק העור הארוך של אמה, מלא כסף וזהב.

היא הורידה את התיק והתחילה לרוץ מהר בדרך חזרה הביתה.

היא לא הגיעה רחוק כשפגשה סוס רועה בשדה, וכשהסוס ראה אותה אמר: "סרקי אותי! הו סרקי אותי! כבר שבע שנים איש לא סרק אותי!" אך הנערה רק דחפה אותו הצידה והמשיכה בדרכה.

היא לא הלכה רחוק כשפגשה כבשה שאמרה: "אנא גזזי אותי! גזזי אותי! כבר שבע שנים לא גזזו אותי!" אך הנערה רק דחפה את הכבשה והלכה הלאה.

היא המשיכה כך עד שהגיע לכבשן סיד שאמר: "אנא נקי אותי, נקי אותי, כבר שבע שנים לא ניקו אותי!" אך היא רק הביטה הצידה והלכה הלאה.

היא עברה עוד כברת דרך כשפגשה פרה שאמרה: "חלבי אותי, אנא חלבי אותי! כבר שבע שנים לא חלבו אותי!" אך הנערה עברה לידה והלכה הלאה. ולפנות ערב היא הגיעה לטחנה שאמרה: "אנא סובבי אותי, סובבי אותי, כבר שבע שנים לא סובבו אותי!"

אך הבת לא הגיבה כלל, אלא רק נשכבה לישון אחרי הדלת הטחנה, כשתיק העור הארוך מונח תחת ראשה.

כשהמכשפה הזקנה חזרה הביתה וראתה שהנערה איננה היא הסתכלה לתוך הארובה. כשראתה שהתיק נעלם התרגזה מאוד והתחילה לרדוף מהר אחרי הנערה.

היא הלכה עד שפגשה סוס רועה בשדה. שאלה אותו: "הו סוס יקירי, האם ראית נערה עם תיק העור הארוך שלי, ובו כל הכסף והזהב שהרווחתי כאשר שירתתי בחווה?"

אמר הסוס: "אכן, לא מזמן עברה כזו כאן."

אז היא המשיכה לרוץ ופגשה כבשה ושאלה: "כבשתי, כבשתי, האם ראית נערה עם תיק העור הארוך שלי, ובו כל הכסף והזהב שהרווחתי כאשר שירתתי בחווה?"

והכבשה אמרה: "אכן, לא מזמן עברה כזו כאן."

אז היא המשיכה לרוץ וראתה כבשן ושאלה: "הו כבשן, האם ראית נערה עם תיק העור הארוך שלי, ובו כל הכסף והזהב שהרווחתי כאשר שירתתי בחווה?"

והכבשן ענה: "אכן, לא מזמן עברה כזו כאן."

אז היא המשיכה לרוץ עד שפגשה פרה ושאלה: "הו פרה, האם ראית נערה עם תיק העור הארוך שלי, ובו כל הכסף והזהב שהרווחתי כאשר שירתתי בחווה?"

והפרה אמרה: "אכן, לא מזמן עברה כזו כאן."
וכך המשיכה הזקנה עד שהגיעה לטחנה ושאלה: "האם ראית נערה עם תיק העור הארוך שלי, ובו כל הכסף והזהב שהרווחתי כאשר שירתתי בחווה?"
והטחנה אמרה: "הנה היא ישנה כאן אחרי הדלת."
נכנסה המכשפה לטחנה, נגעה בנערה בשרביט הקסם שלה והפכה אותה לאבן לבנה. היא לקחה את התיק על גבה וחזרה לביתה.

**

עברו עוד שנה ויום והבת הקטנה אמרה לאמה: "האחיות שלי לא חזרו וכנראה הן מצליחות מאוד, וזה לא יפה שאשב כאן בבית ואכביד עליך, אמא. אנא, אפי לי פיתה, ותפרי לי שכמייה וגם אני אלך לחפש את עושרי."
האמא עשתה כך ושאלה האם היא רוצה את חצי הפיתה עם ברכתה, או פיתה שלמה ללא ברכה. ביקשה הבת את מחצית הפיתה עם ברכה. אמא נתנה לה חצי הפיתה וברכה אותה, והבת הלכה.

היא הלכה הלאה והלאה, והמשיכה ללכת רחוק יותר מאשר אוכל לומר לכם, ופי שניים רחוק יותר מאשר אתם יכולים לומר לי, עד שהגיעה לארץ זרה. שם ראתה בקתה קטנה בה חיה אישה זקנה.

האישה שאלה אותה לאן היא הולכת, והבת ענתה שהיא מחפשת את עושרה.
אמרה הזקנה: "אולי תישארי איתי, כי אני זקוקה לעוזרת?"
"ומה יהיה עלי לעשות?" שאלה ההיא.

"תצטרכי לרחוץ אותי ולהלביש אותי ולנקות את התנור; אבל בשום פנים ואופן אל תסתכלי לתוך הארובה." אמרה הזקנה.
"טוב" הסכימה הבת.

ולמחרת, כשהאישה הזקנה קמה, היא רחצה אותה והלבישה אותה, וכשהזקנה יצאה היא ניקתה היטב את התנור. ואז חשבה שוודאי לא יזיק בכל זאת לציץ לתוך הארובה. וכך עשתה. ומה ראתה שם אם לא את תיק העור הארוך של אמא, מלא כסף וזהב.

היא הורידה את התיק והתחילה לרוץ מהר בדרך חזרה הביתה.
היא לא הגיעה רחוק כשפגשה סוס רועה בשדה, וכשהסוס ראה אותה אמר: "סרקי אותי! הו סרקי אותי! כבר שבע שנים איש לא סרק אותי!"

"הו סוסי המסכן!" אמרה "בוודאי שאעשה זאת." היא סרקה את הסוס, והלכה הלאה.
בדרך פגשה כבשה שאמרה: "או גזזי אותי, גזזי אותי, כבר שבע שנים לא גזזו אותי!" הו כבשה מסכנה" אמרה הבת הצעירה, היא הניחה את התיק שלה וגזזה את צמר הכבשה.
היא המשיכה כך עד שראתה כבשן שאמר: "נקי אותי, נקי אותי! כבר שבע שנים לא ניקו אותי!"

"הו כבשן סיד מסכן, בוודאי שאנקה אותך" אמרה הבת וניקתה את הכבשן.
ושוב הלכה עד שפגשה פרה שאמרה: "חלבי אותי, אנא חלבי אותי. כבר שבע שנים לא חלבו אותי." "פרה מסכנה, בוודאי שאחלוב אתך" אמרה הבת וחלבה את הפרה.

היא המשיכה בדרכה עד שהגיעה לטחנה. והטחנה אמרה: "סובבי אותי, סובבי, כי כבר שבע שנים לא סובבו אותי!" אמרה הנערה: "איזה טחנה מסכנה, אסובב אותך מיד!" היא סובבה את הטחנה ואחר כך שכבה לישון אחרי דלת הטחנה, כשהתיק תחת ראשה.

כשהמכשפה הזקנה חזרה הביתה וראתה שהנערה איננה היא הסתכלה לתוך הארובה. כשראתה שהתיק נעלם התרגזה מאוד והתחילה לרדוף מהר אחרי הנערה.
היא הלכה עד שפגשה סוס רועה בשדה. שאלה אותו: "הו סוס יקירי, האם ראית נערה עם תיק העור הארוך שלי, ובו כל הכסף והזהב שהרווחתי כאשר שירתתי בחווה?"

אמר הסוס: "האם אין לי כבר מה לעשות, רק לעקוב אחרי הנערות שלך? לכי, חפשי אותה בעצמך."

הלכה הלאה ופגשה כבשה. היא שאלה: "הו כבשה, האם ראית נערה עם תיק העור הארוך שלי, ובו כל הכסף והזהב שהרווחתי כאשר שירתתי בחווה?" אמרה הכבשה: "האם אין לי כבר מה לעשות, רק לעקוב אחרי הנערות שלך? לכי, חפשי אותה בעצמך."

הלכה הלאה וראתה כבשן. היא שאלה: "הו כבשן, האם ראית נערה עם תיק העור הארוך שלי, ובו כל הכסף והזהב שהרווחתי כאשר שירתתי בחווה?" ענה הכבשן: "האם אין לי כבר מה לעשות, רק לעקוב אחרי הנערות שלך? לכי, חפשי אותה בעצמך."

הלכה הלאה וראתה פרה. היא שאלה: "הו פרתי, יקירתי האם ראית נערה עם תיק העור הארוך שלי, ובו כל הכסף והזהב שהרווחתי כאשר שירתתי בחווה?" ענתה הפרה: "האם אין לי כבר מה לעשות, רק לעקוב אחרי הנערות שלך? לכי, חפשי אותה בעצמך."

הלכה שוב וראתה טחנה. שאלה: "הו טחנה, טחנת הקמח היקרה, האם ראית נערה עם תיק העור הארוך שלי, ובו כל הכסף והזהב שהרווחתי כאשר שירתתי בחווה?" הטחנה ענתה: "קרבי אלי ואלחש לך באוזן." היא התקרבה לטחנה וזו תפסה בבגדיה, משכה אותה בין אבני הרחיים וטחנה אותה דק-דק. השרביט של המכשפה נפל מידה, והטחנה העירה את הבת הצעירה ואמרה לה להכות בשרביט בשתי האבנים הלבנות. היא עשתה כך והנה קמו לפניה שתי האחיות הגדולות שלה. היא לקחה את תיק העור על כתפה ושלושתן הלכו מהר הביתה. האמא שלהן בכתה כל הזמן כשהבנות לא חזרו, ועכשיו שמחה מאוד לראות אותן. וכך הן המשיכו לחיות שמחות, בעושר ואושר.